

M HENRY
MILLER

Sexus

Traducere din limba engleză
de Antoaneta Ralian

POLIROM
2024

— O treabă zdravăn făcută! am exclamat. Când să mai vin?

S-a gândit că cel mai bine ar fi să revin a doua zi, ca să vadă cum evoluează.

Mara s-a speriat când m-a văzut. Voia să mă ducă pe dată acasă și să mă oblojească. Dar eram atât de vlăguit încât nu suportam pe nimeni lângă mine. I-am spus grăbit la revedere.

— Ne întâlnim mâine.

M-am împleticit ca un bețiv până acasă și m-am prăbușit pe canapea într-un somn adânc, ca drogat. Când m-am trezit, se crăpa de ziuă. Mă simțeam excelent. M-am sculat și m-am dus să fac o plimbare în parc. Lebedele se deșteptau la viață: mastoizii lor erau inexistenți.

Când te lasă durerea, viața ți se pare superbă, chiar fără bani, fără prieteni, fără ambiții îndrăznețe. Doar să răsufli cu ușurință, să te plimbi fără amenințarea unui spasm subit sau a unei zvâcnituri. Atunci lebedele sunt foarte frumoase. Și copacii la fel. Până și automobilele. Viața alunecă pe patine cu rotile; pământul e rodnic și naște întruna noi câmpuri de spațiu magnetic. Și iată cum îndoiaie vântul firele de iarbă! Fiecare firicel are simțire; totul reacționează, răspunde. Dacă pământul însuși ar fi cuprins de dureri, n-am putea mișca un deget. Planetele nu au niciodată dureri de urechi, sunt imune, deși poartă în ele negrăită durere și suferință.

O dată în viața mea m-am dus și eu la birou mai devreme de ora începerii. Am muncit ca un locuitor din Troia, fără să simt cea mai mică oboseală. La ora fixată, m-am întâlnit cu Mara. Era din nou așezată pe banca din parc, în același loc.

De astă dată doctorul doar s-a uitat la urechea mea, apoi a luat un tampon proaspăt, l-a muiat în niște unguente calmante și mi l-a vârât în ureche.

— Arată bine. Vino la control peste o săptămână.

Eram binedispuși, Mara și cu mine. Am luat prânzul la un han și l-am stropit cu niște vin de Chianti. Era o seară îmbălsămată, făcută parcă pentru o plimbare pe pajiști. După un timp, ne-am culcat în iarbă și ne-am uitat la stele.

— Crezi într-adevăr că o să fie plecată câteva săptămâni? m-a întrebat Mara.

Era prea frumos ca să fie adevărat.

— Poate că nici n-o să se mai întoarcă vreodată. Poate că asta a vrut să-mi spună când mi-a cerut să o însoțesc o parte din drum. Și poate că în ultimul moment a părăsit-o curajul de a vorbi.

Mara nu o credea în stare de un asemenea sacrificiu. Oricum, nu avea importanță. O bucată de timp puteam fi fericiți, puteam uita că există.

— Aș vrea să plecăm definitiv din țara asta, a spus Mara la un moment dat. Aș vrea să plecăm în altă țară, unde nimeni nu ne cunoaște.

Am fost de acord că ar fi ideal.

— Mai târziu, o să plecăm, am asigurat-o. Aici nu există nici un suflet de care să-mi pese. Întreaga mea viață a fost lipsită de sens – până când ai apărut tu.

— Haide să ne plimbăm cu barca pe lac, mi-a cerut brusc.

Ne-am dus la debarcader. Prea târziu. Bărcile erau toate legate în lanțuri. Am început să hoinărim pe țărmul lacului; curând, am ajuns la un chioșc clădit pe piloni, pe apă. Era pustiu. M-am așezat pe banca aspră și Mara mi s-a cuibărit în poală. Purta rochia apretată, cu buline, care îmi plăcea atât de mult. Și sub rochie, nimic. S-a ridicat o clipă de pe genunchii mei, și-a suflecat rochia și m-a încălecat. A fost un minunat futai strâns.

După ce-am isprăvit, am rămas un timp împreunați, sugându-ne în tăcere buzele și urechile.

Pe urmă ne-am desfăcut și ne-am spălat cu batistele la marginea lacului. Tocmai îmi ștergeam ștoiul cu poala cămășii, când Mara m-a înșfăcat de braț și mi-a arătat ceva ce se mișca îndărătul unui tufiș. N-am putut vedea decât licărirea a ceva strălucitor. Mi-am încheiat repede pantalonii și, luând-o pe Mara de braț, am ieșit în aleea de pietriș și am pornit agale în direcția opusă.

— Sunt sigură că era un copoi, a spus Mara. Ei fac chestii din astea, perversii dracului! Se ascund prin tufișuri ca să-i spioneze pe oameni.

Într-adevăr, după un moment am auzit în urma noastră pasul greu al unui curcan cu cap pătrat.

— Hei, voi doi! Stați o clipă! Unde mergeți?

— Ce vrei să spui? am replicat prefăcându-mă indignat. Ne plimbăm, nu se vede?

— Ar fi și timpul să faceți o plimbare. Mă gândesc să ne plimbăm împreună până la postul de poliție. Unde vă treziți, la o fermă de prăsilă?

M-am prefăcut că nu înțeleg despre ce vorbește. Fiind un copoi irlandez, asta l-a înciudat.

— Tacă-ți gura! Mai bine scoate-o pe femeia asta de aici, înainte de te pun în mișcare.

— E soția mea.

— Zău... *soția ta*, așa o fi? Vai ce drăguț! Pur și simplu vă zbunguiați și vă hârjoneați, da? Spălându-vă părțile intime în public – să fiu al naibii dac-am mai văzut așa ceva. Ei, nu vă mai grăbiți atâta. Ești vinovat de ultragiu public, băiete, și dacă ea e nevastă-ta, intră și ea.

— Uite, doar nu vrei să spui că...

— Cum te cheamă? m-a întrebat tăindu-mi vorba și scotocindu-se după carnețel.

I-am spus cum mă cheamă.

— Și unde locuiești?

I-am spus.

— Și care-i numele ei?

— Același ca și al meu – e soția mea. Ți-am spus doar.

— Așa-i, a răspuns cu un rânjet scârbos. Buuun! Și cu ce te ocupi? Muncești undeva?

Mi-am scos portofelul și i-am arătat legitimația cosmodemonică, pe care o port întotdeauna la mine pentru că îmi asigură călătorii gratuite cu metroul, trenuri suspendate, tramvaie, pe raza orașului New York. Văzând-o, s-a scărpinat în cap și și-a împins șapca pe ceafă.

— Care va să zică ești șef de personal, da? Asta-i o funcție de răspundere pentru un tânăr ca tine. A urmat o pauză grea, după care a reluat: Presupun că nu vrei să-ți pierzi slujba, așa-i?

Am avut brusc viziunea numelui meu tipărit pe manșeta ziarelor de dimineață. Reporterii puteau scoate o istorioară grasă din treaba asta. Era timpul să întreprind ceva.

— Uite ce-i, domnule sergent, hai să stăm de vorbă în liniște. Eu locuiesc în apropiere – nu vrei să vii cu mine până acasă? Poate că eu și soția mea am fost puțin cam nesăbuiți – suntem proaspăt căsătoriți. Desigur că nu trebuia să ne comportăm așa într-un loc public, dar era întuneric și nimeni în preajmă...

— Bine, s-ar putea să existe o cale de a aranja lucrurile, a răspuns individul. Nu vrei să-ți pierzi slujba, nu?

— Nu, nu vreau, i-am răspuns, întrebându-mă câți bani aveam în buzunar și dacă o să marșeze sau nu.

Mara scotocea în poșetă.

— Stai, nu te grăbi, cucoană. Doar știi că nu poți să mituiești un slujbaș al ordinii publice. Fiindcă veni vorba, la ce biserică mergeți, dacă nu sunt indiscret?

I-am răspuns pe loc, dându-i numele bisericii catolice din colțul străzii mele.

— Atunci faceți parte din turma părintelui O'Malley! De ce nu mi-ați spus de la început? Și, desigur, n-ai vrea să faci parohia de rușine, nu?

I-am răspuns că mai degrabă m-aș omorî decât să afle părintele O'Malley.

— Și v-ați căsătorit în biserica părintelui O'Malley?

— Da, părin... vreau să spun domnule sergent. Ne-am căsătorit în aprilie.

Încercam să-mi număr bancnotele din buzunar, fără să le scot. Se părea că n-aveam mai mult de trei, patru dolari. Mă întrebam cât o fi având Mara. Polițistul pornise la drum și noi țineam pasul cu el. La un moment dat, s-a oprit abrupt. A arătat cu bastonul în fața lui. Și, cu bastonul în aer și capul ușor întors, a început un lung monolog despre cele nouă zile de rugăciune în cinstea Sfintei Fecioare a Ajutorului Zburător sau ceva de genul ăsta, care urmau să aibă loc și, ridicând mâna stângă în sus, ne-a lămurit că drumul cel mai scurt de ieșire din parc e chiar în fața noastră, și băgați de seamă să nu mai faceți și altă dată așa ceva și așa mai departe.

Mara și cu mine i-am îndesat rapid câteva bancnote în mână și, mulțumindu-i pentru amabilitate, ne-am luat valea.

— Cred c-ar fi mai bine să vii acasă la mine, am sfătuit-o. Dacă o să i se pară că nu i-am dat de-ajuns, e în stare să vină să ne facă o vizită. N-am încredere în nemernicii ăștia... părintele O'Malley, căcat!

Ne-am grăbit să ajungem acasă și ne-am încuiat înăuntru. Mara tremura încă. Am scos puțin vin de Porto ascuns într-un dulap.

— Acuma n-ar mai lipsi decât să pice Maude și să dea peste noi, am spus în timp ce-i turnam un pahar.

— O crezi în stare de așa ceva?

— Numai Dumnezeu știe de ce-i în stare.

— Cred c-ar fi mai bine să dormim aici, jos. Nu mi-ar plăcea să dorm în patul ei.

Am terminat vinul și ne-am dezbrăcat. Mara a ieșit din baie înfășurată în chimonoul de mătase al lui Maude. Am tresărit când am văzut-o îmbrăcată ca Maude.

— Sunt soția ta, nu? m-a întrebat înlănțuindu-mă cu brațele.

M-a străbătut un fior de plăcere când am auzit-o rostind aceste cuvinte. A început să se plimbe prin cameră, examinând obiectele.

— Unde scrii? La masa asta? m-a întrebat. Am dat din cap că da.

— Ar trebui să ai o masă mare și o cameră numai a ta. Cum poți să scrii aici?

— Am un birou mare, sus.

— Unde? În dormitor?

— Nu, în sufragerie. Dar acolo, sus, e lugubru. Vrei să urci să vezi?

— Nu, a răspuns cu repeziciune. Prefer să nu urc. Am să mă gândesc întotdeauna la tine stând aici, în colțul de lângă fereastră... Aici mi-ai scris toate scrisorile?

— Nu. Ți le-am scris în bucătărie.

— Arată-mi. Arată-mi exact unde stăteai. Vreau să văd cum arătai.

Am luat-o de mână și am dus-o în bucătărie. M-am așezat la masă și m-am prefăcut că-i scriu o misivă. S-a aplecat deasupra mea și, lipindu-și buzele de tăblia mesei, a sărutat locul încercuit de brațele mele.

— Niciodată n-am visat că am să-ți văd casa. E ciudat să văd locul care are atâta influență asupra vieții tale. E un loc sfânt. Aș vrea să luăm cu noi masa asta – și scaunul – totul – chiar și soba. Aș vrea să mutăm întreaga cameră și s-o încadrăm în casa noastră. Camera asta ne aparține.